

Sygn. akt III CZ 65/11

POSTANOWIENIE

Dnia 25 listopada 2011 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Grzegorz Misiurek (przewodniczący)

SSN Mirosław Bączyk (sprawozdawca)

SSN Marta Romańska

w sprawie z powództwa D. S.

przeciwko A. C.

o zobowiązanie,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 25 listopada 2011 r.,

zażalenia powódki na postanowienie o kosztach zawarte

w wyroku Sądu Apelacyjnego

z dnia 12 kwietnia 2011 r.,

oddala zażalenie.

Uzasadnienie

Oddalając apelację powódki, wniesioną od wyroku Sądu Okręgowego z dnia 2 grudnia 2010 r., Sąd Apelacyjny zasądził od powódki na rzecz pozwanego kwotę 270 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

W zażaleniu powódki na rozstrzygnięcie o kosztach podniesiono zarzut naruszenia art. 102 k.p.c. poprzez jego niezastosowanie w sytuacji, w której zachodzą przewidziane w tym przepisie okoliczności uzasadniające odstąpienie przez sąd od zasądzenia kosztów postępowania odwoławczego. W uzasadnieniu zażalenia pełnomocnik powódki szczegółowo eksponuje te okoliczności.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Sąd pierwszej instancji nie obciążył powódki kosztami procesu (pkt II wyroku Sądu Okręgowego z dnia 2 grudnia 2010 r., k. 67 akt), uzasadniając to trudną sytuacją tej strony. Powódka została zwolniona w całości od kosztów sądowych na podstawie postanowienia z dnia 1 lutego 2011 r., wydanego po wniesieniu przez nią apelacji (s. 85 akt). Jednocześnie trudno podważyć okoliczności podane przez pełnomocnika powódki w uzasadnieniu zażalenia, a dotyczące aktualnego jej stanu majątkowego.

Przy stosowaniu art. 102 k.p.c. trzeba mieć także na uwadze charakter sprawy, a przede wszystkim - określenie jej przedmiotu przez stronę. Analizując pisma procesowe powódki w rozpoznawanej sprawie, Sąd pierwszej instancji ostatecznie przyjął, że powódka wskazuje na deliktową odpowiedzialność pozwanego pracownika szpitala (art. 415 k.c., art. 23-24 k.c.), przy czym „powołane przepisy nie dają (...) podstawy do formułowania żądania o treści, w jakiej zgłoszone zostało ono przez powódkę” (k. 69 akt sprawy). Sąd Apelacyjny, podzielając taką kwalifikację prawną roszczenia powódki, wyjaśnił, że powódka nie wykazała istnienia przesłanek odpowiedzialności odszkodowawczej (uzasadniającej zadośćuczynienie) i odpowiedzialności wynikającej z naruszenia dóbr osobistych. Popierając nadal sformułowane w pozwie żądanie, które nie znalazło odpowiedniej ochrony w świetle orzeczenia Sądu Okręgowego, powódka powinna liczyć się jednak - wszczynając postępowanie apelacyjne - z możliwymi,

negatywnymi dla niej konsekwencjami w postaci konieczności zwrotu kosztów postępowania przeciwnikowi procesowemu. W tej sytuacji nie można twierdzić, że nastąpiły szczególne powody do zastosowania art. 102 k.p.c., także w postępowaniu apelacyjnym, a więc po raz wtóry.

Należało zatem oddalić zażalenie powódki jako nieuzasadnione (art. 394¹ § 3 k.p.c. w zw. z art. 398¹⁴ k.p.c.) i orzec o kosztach postępowania apelacyjnego (art. 98 § 1 k.p.c., art. 108 § 1 k.p.c.).